

רע"פ 557/15 - חאלד עבאסי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 557/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

חאלד עבאסי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה, בעפ"ת 3500-09-14, מיום
14.12.2014, שניתן על-ידי כב' השופט כ' סעב

בשם המבקש:

עו"ד עפו שחאדה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט כ' סעב), בעפ"ת 3500-09-14, מיום 14.12.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 2932-08-13, מיום 3.7.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); ונהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970. מכתב האישום שהוגש נגד המבקש, עולה כי ביום 13.3.2013, בשעה 08:45, נהג המבקש בכביש 70, ללא רישיון נהיגה, וללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

3. ביום 2.9.2013, נשפט המבקש בהיעדרו, ונגזרו עליו העונשים הבאים: 5 חודשי פסילה בפועל, מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה; 4 חודשי פסילה על תנאי, מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, למשך 3 שנים; וקנס בסך של 1500 ₪ (להלן: גזר הדין הראשון).

4. המבקש הגיש בקשה לביטול פסק הדין, וביום 23.3.3014, קיבל בית המשפט לתעבורה את הבקשה, וביטל את פסק הדין. בהתאם לכך, התיק נקבע להקראה ליום 6.4.2014.

5. ביום 6.4.2014, בישיבת ההקראה, כפר המבקש בעובדות כתב האישום, וטען כי במועד ביצוע העבירות המיוחסות לו, הוא היה במקום אחר (להלן: טענת האליבי). ביום 3.7.2014, ולאחר שמיעת הראיות, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, בציינו, כי: "עדויות של הנאשם [המבקש] לא הותירה על בית המשפט רושם מהימן. הנאשם [המבקש] מאשר כי רישיון הנהיגה שלו לא היה בתוקף [...] הנאשם [המבקש] לא הביא כל ראיה המאמתת את טענת האליבי לה טען ולא הוכיח כי היה במקום אחר בעת ביצוע העבירה".

בבחינת הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה, הדגיש בית המשפט לתעבורה בגזר דינו, כי "מדובר בעבירות חמורות שכן הנאשם [המבקש] נוהג ללא רישיון נהיגה ועל כן מסכן את הציבור, ואין כיסוי ביטוחי למכלול הסיכונים הכרוכים בעצם נהיגתו על כל הנובע מכך". לאחר מכן, נדרש בית המשפט לנסיבותיו האישיות של המבקש, ובכלל זאת, לעברו הפלילי המכביד של המבקש. בהתאם לכך, הושתו על המבקש העונשים הבאים: 6 חודשי פסילה בפועל, מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה; 4 חודשי פסילה על תנאי, למשך 3 שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש עבירה של נהיגה בזמן פסילה, ו/או עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; וקנס בסך של 1200 ₪ (להלן: גזר הדין השני).

6. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה. בערעורו טען המבקש, כי שגה בית המשפט לתעבורה, עת קבע כי הוכחו כל העובדות המקימות את אשמתו של המבקש. נטען, כי לא הוכחה זהותו של המבקש כמי שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה, מאחר שהמבקש זוהה אך באמצעות מספר זיהוי שנמסר בעל-פה לשוטרים, ולא באמצעות תעודה מזהה. עוד נטען, כי טענת האליבי של המבקש, לפיה היה במקום אחר בעת ביצוע העבירה, לא נבדקה על-ידי המשיבה. בנוסף, הליו המבקש על רכיב המאסר המותנה שהושת עליו, שכן בגזר הדין הראשון, נמנע בית המשפט לתעבורה מלהשית עליו עונש זה.

מנגד טענה המשיבה, כי השוטר, אשר נכח במקום ביצוע העבירה, קיבל מהמבקש את תעודת הזהות שלו, ואימת את פרטיו במסוף. עוד טענה המשיבה, כי לאחר שמיעת הראיות, נמצאה עדותו של השוטר מהימנה, וללא כל דופי, בעוד שעדותו של המבקש נדחתה על-ידי בית המשפט לתעבורה.

אשר לטענת האליבי שהעלה המבקש נטען על-ידי המשיבה, כי היה על המבקש להביא ראשית ראיה, אשר תומכת בטענת האליבי שהעלה, ורק לאחר מכן נטל ההוכחה היה עובר לכתפיה של המשיבה.

לעניין העונש נטען, כי הפער בענישה בין גזר הדין הראשון, לבין גזר הדין השני, איננו מצדיק את התערבותה של ערכאה הערעור, שכן נוכח עברו התעבורתי המכביד של המבקש, העונש שהושת עליו איננו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים.

7. ביום 14.12.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, בציינו, כי: "במקרה הנדון, הנטל להוכחת הטענה [טענת האליבי] היה מוטל על הנאשם [המבקש], על כן היה עליו להביא ראיות לתמוך בטענה ומשלא עשה כן, אין זה נכון להעביר את הנטל לכתפי המאשימה [המשיבה]". אשר לטענת המבקש, כי לא הוכחה זהותו של המבקש באופן וודאי, מאחר שלא נמסרה למי מהשוטרים תעודה מזהה כלשהי, הדגיש בית המשפט המחוזי, כי אינו מוצא מקום להתערב בקביעתו העובדתית של בית המשפט לתעבורה, לפיה השוטר קיבל את תעודת הזהות של המבקש, אימת את פרטיו במסוף, ומילא את הדו"ח בעניינו. אשר לגזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין כל הצדקה להתערב בעונשים שהוטלו על המבקש, שכן למבקש עבר תעבורתי מכביד, המונה 84 הרשעות, "נתון שיש בו כדי להצדיק החמרה בגזר הדין השני".

בקשת רשות הערעור

8. בבקשה לרשות ערעור נטען, כי עניינו של המבקש מעורר סוגיות עקרוניות הנוגעות לזכות להלין הוגן. לטענתו של המבקש, משהעלה את טענת האליבי "בהזדמנות הראשונה" שעמדה בפניו, היה על בית המשפט לתעבורה לברר את הסוגיה, "ולכל הפחות להפנות את תשומת לב המאשימה [המשיבה] לעשות זאת". בנוסף, טוען המבקש, כי מאחר שלא היה מיוצג בבית המשפט לתעבורה, נפגעה זכותו להלין הוגן, כיוון שלא הוסברו לו זכויותיו, ובכלל זאת, הזכות להבאת עדים וראיות שיתמכו בגרסתו לעניין טענת האליבי.

דין והכרעה

9. הלכה מושרשת היא, כי בקשות רשות ערעור בפני בית משפט זה "בגלגול שלישי", תתקבלנה במשורה, ורק במקרים המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל, או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים, בהם קיים חשש לעיוות דין כלפי המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.2015)). הבקשה שלפניי אינה חורגת מעניינו הפרטי של המבקש, באופן אשר עשוי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה. כמו כן, לא מצאתי, כי מתעורר, בעניינו של המבקש, חשש מפני עיוות דינו, או חשש לאי-צדק כלפיו.

10. יצוין, כי טענותיו של המבקש, כפי שהובאו בבקשה לרשות ערעור, נדונו על-ידי שתי ערכאות, ובנסיבות דנן, אין הצדקה לדון בהן פעם נוספת, בבית משפט זה. מעבר לכך, קבלתה של בקשת רשות הערעור תחייב התערבותו של בית משפט זה בקביעות עובדתיות אשר נעשו על-ידי הערכאה הדיונית, וכלל ידוע הוא כי "אין זה מדרכה של ערכאת

הערעור להתערב בממצאי העובדה והמהימנות של הערכאה המבררת, וזאת בשל יתרונה המובנה של האחרונה, אשר התרשמה ישירות ובלא אמצעים מקשרים מהעדים ומהראיות" (ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.2012)).

11. למעלה מן הצורך, אציין, כי לא נפל כל פגם בפסקי הדין של הערכאות הקודמות. בית המשפט לתעבורה, ביסס את הרשעתו על שמיעת העדים הרלוונטים, וביניהם השוטר עטיה, שנכח במקום ביצוע העבירות, תוך שקבע כי "עדותיו של השוטר לא נסתרה על-ידי הנאשם [המבקש] בחקירה נגדית, לא מצאתי בה כל דופי. העדות נראית לי אותנטית ועל כל אני מוצא לקבלה". פסק דינו של בית המשפט המחוזי, גם הוא יסודי ומעמיק, וחרף טענותיו של המבקש לא מצאתי בו פגם. בכל הנוגע לטענת האליבי, שהעלה המבקש, נראה כי בצדק דחה בית המשפט המחוזי טענה זו, שכן המבקש לא עמד בנטל השכנוע בדבר קיומה.

12. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ט בשבט התשע"ה (8.2.2015).

ש ו פ ט